

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Vanguard Woman

زن پیشواز

نویسنده: دیلوم انجنیر نسرين معروفی
۰۸ مارچ ۲۰۱۸

استعمار و ارتجاع بدترین دشمنان زنان

با درود و تهنیت به همه زنان ستمدیده و زحمتکش جهان و به خصوص به زنان مبارز و به خاک و خون خفته ای که در راه آزادی کشور و بهروزی خلقهای ستمدیده و به اسارت کشیده آن از یوغ استعمار، ارتجاع و توحش نظام سرمایه داری، مبارزه کرده و جان دادند. "کلارا زدکین" معتقد بود: "مادامی که قوانین سرمایه داری باشند، جنس قویتر جنس ضعیف را تهدید به محرومیت از معیشت و ابزار زندگی می کند"

طوری که دیده می شود امروز استعمار با سیستم سرمایه داری امپریالیستی و اداره زن ستیز دولت دست نشانده در کشور ما افغانستان شرایطی را برای زنان به وجود آورده اند که به اشکال و عناوین مختلف عداوت و دشمنی شان را با زنان، از طریق کشتار، قتل، تجاوز جنسی، تحقیر و توهین، شکنجه و خشونت، اختطاف، محکمه صحرائی، تن فروشی، بریدن گوش و بنی، تیزاب پاشی عملی می کنند.

طوری که می دانیم خشونت علیه زنان با ظهور مالکیت خصوصی و کارمزدی آغاز می شود و اینک سیستم سرمایه داریست که ستم بر زن را سیستماتیک تر و سازمان یافته تر از نظام های طبقاتی پیشین می سازد. سیستم سرمایه داری و جامعه مردسالار در کنار هم تأثیرات متقابل بر یک دیگر دارند. ناگفته نماند که مردسالاری می تواند وابسته و یا هم مستقل از سرمایه داری وجود داشته باشد. مرد سالاری رفتار و یا فرهنگ فردی نیست بلکه رفتار و فرهنگ ارتجاع مذهبی است که مردان از روحیه و ذهنیت عقب مانده زنان در جامعه، که عامل آن قوانین مذهبی و خانوادگی جامعه مردسالار، عرف و عادات و عنعنات کهنه و پوسیده، شرایط اقتصادی و اجتماعی غیر انسانی می باشد، توسط مردان و با سوء استفاده از آن صورت می گیرد. لذا در افغانستان مستعمره با قوانین ارتجاعی جامعه مرد سالار، زن ستیزی به طور واضح و مستقیم خود را نمایان می سازد.

پس باید گفت در یک کشور مستعمره، ویران شده و خلق به اسارت کشیده آن، آنانی که سازندگان، تولید کنندگان و خلاقان اند، از اجتماع به دور نگهداشته شده اند. به این معنا:

آنان که محصولات را درو می کنند و نان می پزند، خود گرسنه اند

آنانی که می بافند و می دوزند، خود لباس برای تن و فرش به روی زمین ندارند

آنانی که بنیاد هستی و فرهنگ های غنی به جای مانده را ایجاد می کنند، خود از دانش و زیبایی محروم اند آنانی که در عمق دگرگونی اوضاع مادی و معنوی و در بدترین شرایط اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی زندگانی می کنند آنانی که در شناخت مسائل کلیدی در زندگانی نقش مهم دارند، از تحصیل و دانش محروم اند. آنانی که سریع ترین، موشگافترین و مؤثرترین فرد در پیشبرد اجتماع و فامیل اند، از حقوق خود ناآگاه اند. آنانی که از آرزو ها، افق ها، انگیزه ها و نیاز های جدیدی به دور نگهداشته شده اند. آنانی که نیاز به تحرک دارند، امکانات بالا بردن سطح آگاهی در امور زندگانی از آنها سلب شده است. آنانی که از تأمین حقوق اجتماعی که بتوانند جنبه های شخصیت کامل انسانی شان را توسعه دهند، محروم اند آنانی که ابزار معیشت و سعادت مردان اند، خود از آن محروم اند. آنانی که هیچ تضمینی برای خواسته های آزاد زنان که ازدواج، طلاق، حقوق بارداری و کار خارج از خانه است، برای شان وجود ندارد آنانی که مورد خشونت، آزار جنسی، تجاوز و اذیت، قرار می گیرند و بیگناه و وحشیانه مورد مجازات و وادار به تحمل آن می شوند. آنانی که شب و روز را با روابط سرکوبگرانه شوهر و فامیل می گذرانند و برده های قانونی شوهران خود هستند. آنانی که تحت استاندارد دو گانه جنسی زندگانی می کنند. آنانی که در چهار دیوار خانه محبوس اند که عموماً به ضعف و انقیاد آنان منجر می شود. آنانی که از حقوق انسانی و آزادی فردی محروم اند و اعتماد به نفس را از دست داده اند. آنانی که هر روز با تهاجمات سازمانهای ارتجاعی طالب و داعش در بطن اداره زن ستیز دولت مستعمراتی روبه رو اند. آنانی که زنجیر های اسارت ارتجاع مذهبی را به پا دارند. آنانی که مادر اند، خود با مین، توپ و تفنگ و درون بزرگ شده اند و شب و روز در ماتم قتل و قتال و مرگ و میرجگر گوشه های خود می سوزند و می سازند آنانی که ناچار اند با فقر و بدبختی که تنها میراث چهار دهه است، برای زنده ماندن از هر موقعیتی استفاده کنند و به هر وسیله ای توسل جویند از جمله مجبور به تن فروشی می گردند.

آنان، زنان ستمدیده و زحمتکش جهان به خصوص زنان افغان اند.

در این جا به حیث یک انسان می خواهم از اعماق قلب جمله معروف مونیکا را به زبان بیابرم که گفته بود: "نه می بخشیم و نه فراموش می کنیم".

مونیکا دختری که در المان تولد شده بود و در کشور چیلی زندگانی می کرد. بعد از این که چه گوارا توسط امپریالیسم امریکا به شکل فجیح و با قساوتی فراموش ناشدنی به قتل رسید، سالها بعد وی قادر شد تا با به قتل رساندن قونسل حکومت بولیویا در شهر هامبورگ المان که انسان جنایتکاری بود، انتقام وی را بگیرد. پس زنان باید بدانند که تنها با اعتصابات و مبارزه علیه خشونت و نابرابری های اقتصادی و اجتماعی و ... نمی توانند به اهداف و خواسته های خود برسند. ما نباید فراموش کنیم که راه رهائی از ستم مانند رهائی کل بشریت از استثمار و ظلم و ستم در انهدام سرمایه داریست و آنها با مبارزه پیگیر و خستگی ناپذیر.